

Сватання для початківців

КУПИТИ

Про книгу

Марні Макґров хотіла б звичайного життя: чоловіка, дітей і замиський будинок. Вона готується до весілля з красивим хлопцем і впевнена, що нарешті всі її мрії здійсняться. Проте Блікс Голлідей, дивакувата двоюрідна бабця нареченого, природжена сваха, каже, що невдовзі все зміниться й на Марні чекає інше, яскраве й насичене, майбутнє. Зрештою, стається саме так, як пророкувала Блікс.

Коли шлюб розлітається на друзки після двох жалюгідних тижнів, Марні, зрозуміло, ошелешена. Та ще більше вона дивується, дізнавшись, що Блікс заповіла їй будинок у Брукліні разом зі своїми незавершеними «проектами»: розбитими серцями, дивакуватими друзями та сусідами, які тікають від власного щастя.

І хоча дівчина не вірить у свою винятковість, Блікс завжди знала, що Марні — ідеальна людина, щоби піти її стопами. А ще Марні доведеться переконатися на власному досвіді: іноді кохання геть не таке, як ми собі малюємо, а ті, хто відштовхує любов, якраз найбільше її потребують.

Розділ перший

БЛКС

Дарма я сюди прийшла. Ще навіть п'ятої години немає, а я вже мрію про миттєву безболісну кому: як я театральню гепаюся на підлогу, руки й ноги смикаються, очі закочуються.

Розумієте, щороку моя племінниця, Венді Спінакер, влаштовує чаювання після Різдва. Тобто вимагає від людей, котрі насилу оговталися після тижнів святкових закупок, вечірок і похмілля, ще раз одягнути червоні светри й штани та годинами стовбичити в її вітальні, зітхати над дорожезними різдвяними прикрасами й відремонтованим маєтком і пити незрозумілі червоні коктейлі, що розносять на тацях старшокласники у формі офіціантів.

Судячи з усього, нас тут зібрали, щоби племінниця вкотре нагадала почесним жителям містечка Ферлейн, штат Вірджинія, про свою вельми імениту й заможну персону, на думку якої слід обов'язково зважати. Благодійниця та голова мало не всього в окрузі. Відверто кажучи, мені ніколи не вдавалося втримати в голові той перелік.

Мені так і кортить підвестися й запитати її гостей: «Кого з вас за останні кілька годин охопило збайдужіння та відчай? Чи ніхто часом не хоче разом зі мною завзято станцювати?» Впевнена, охочі знайшлися б, та потім племінниця наказала б убити мене в моєму ж ліжку.

Живу я далеко, та й стара вже, тож навіть і не збиралася приїздити. Власне, здебільшого мені вдавалося уникати цих зібрань, але цьогоріч Гаунді наполіг. Сказав, що я шкодуватиму, якщо не побачуся востаннє із сім'єю. Так уже повелося, що Гаунді переймається, щоб ні про що не довелось шкодувати на смертельній постелі. Гадаю, в його уяві кінець життя — це як завершення вдалого роману: красива обгортка з бантиком і прощення всіх гріхів. Хоча правда зовсім інакша.

— Я поїду, — врешті-решт погодилася, — але про хворобу не розповідатиму.

— Коли вони тебе побачать, самі здогадаються, — відказав він.

Та ніхто, звісно ж, ні про що не здогадався.

Найгірше те, що цьогоріч мій двоюрідний онук Ноа заручився, тож тепер ми змушені чекати мало не вічність, доки він приїде на вечірку зі своєю нареченою аж із Каліфорнії, щоб відрекомендувати її вищому товариству.

— Вони познайомилися на конференції. Гадки не маю, як цій крутихвістці вдалося затягнути його у свої тенета, — жалілася мені Венді по телефону. — Підозрюю, вона невеликого розуму. Помічниця вихователя в дитячому садку, що ще додати. Про сім'ю нема що й сказати. Батько працює в галузі страхування, а мати, як я зрозуміла, ні риба ні м'ясо. Вони з «Флариди». Це вона так каже: «Флариди».

Я все міркувала й намагалася зрозуміти, як саме тлумачить Венді слово «крутихвістка». Не сумніваюся, мене вона охарактеризувала б не кращим слівцем. Власне, всі вони й досі вважають мене білою вороною, з якою слід пильнувати неприйнятно, адже там мешкають жителі Півночі. Озираюся будинком, який колись був нашим родинним маєтком і передавався від покоління до покоління, від однієї улюбленої доньки до іншої (мене, звісно, минули), й щосили намагаюся не звертати уваги на негативну енергетику, що сновигає уздовж плінтусів. Триметрова штучна ялинка зі скляними розписними кульками від Крістофера Радко й мерехтливими гірляндами намагається всіх запевнити, що тут панує затишок і гармонія. Та мене не обдуриш.

Сім'я гнила зсередини, і цього не приховати ні за якими прикрасами.

Я бачу речі такими, якими вони є, навіть під мішурою та лицемірством. Досі пам'ятаю, яким величним був цей будинок, поки Венді Спінакер не вирішила викинути тисячі доларів на псевдореставрацію фасаду.

Але саме це відмінно характеризує філософію життя родини: позамазувати дірки та підштукатурити, а потім натерти до блиску. Та я знаю, що за всім тим ховається.

До мене підходить підпилий джентльмен похилого віку й починає розповідати про угоди зі злиття та поглинання банків, які він підписав, а ще про те, що ніхто, крім моєї племінниці, не зумів би приготувати валлійського кролика так, щоб грінки смерділи брудними шкарпетками. Я

вже хочу бовкнути, що цілковито з ним згодна, але потім таки докумекую, що про грінки і шкарпетки він не сказав ні слова. У приміщенні гамірно та душно, а в чоловіка ще й смердить із рота, тож я мрію, щоб він якнайшвидше кудись зник. І вже наступної миті чолов'яга дає мені спокій.

Що не кажи, а в мене таки чимало талантів.

І от за хвилю до того, як гості впали в розпач і влаштували справжню п'ятику — о диво-дивина! — різко відчиняються вхідні двері, й вечірка знову оживає, немов хтось під'єднав її до блока живлення.

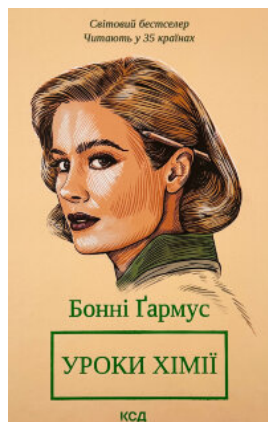
Молодята приїхали!

Венді мчить до дверей, плескає в долоні й вигукує: «Увага. Усім увага! З моїм любим і неповторним Ноа всі ви, звісно, знайомі. А зараз дозвольте відрекомендувати вам його прекрасну наречену, Марні Макгров, яка невдовзі стане нашою дорогою невісткою! Вітаю, люба!»

Рекомендована література



Гіпотеза кохання



Уроки хімії

Щаслива катастрофа



Дрібним шрифтом
(Мільярдери з
Дрімленду #1)



Останній лист

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ